

LINDA JANSMA

JUDAS KUS

TWEE GEZINNEN. ÉÉN ONGELUK.
WAT IS DE LINK?

VOORPUBLICATIE

DE CRIME COMPAGNIE

THRILLER

EEN NIEUWE
AANGRIJPENDE THRILLER
VAN BESTSELLERAUTEUR
LINDA JANSMA!

Huisartsenechtbaar Barbara en Marcus van Brederoo wonen met hun twee dochters in een dorpje in Friesland. Wanneer Barbara ontdekt dat haar man iets voor haar verzwijgt, is ze vastbesloten te achterhalen wat dat is.

‘Superspannend! Zet deze vast op je lijstje voor de zomervakantie!’ – 100% *NLMagazine*

Judaskus verschijnt 1 juli

ISBN 9789461091635

15 euro

Ook als ebook verkrijgbaar.

Voor meer info, kijk op
www.crimecompagnie.nl
of mail naar info@crimecompagnie.nl

TOEN

De Audi rijdt met hoge snelheid. Een stormachtige wind jaagt wolken langs de donkere lucht. In het licht van de koplampen is de stromende regen te zien die met vlagen op het asfalt plenst. De bomen langs de kant van de weg zijn in duisternis gehuld en strekken hun takken bijna misprijzend uit over de voortjaggerende wagen. Ondanks de vele bochten in de weg en het slechte zicht door ontbrekende straatverlichting, mindert de Audi geen vaart. De chauffeur lijkt zeker van zichzelf, laat zich niet beïnvloeden door het weer en stuurt zijn wagen onverminderd snel over de weg.

De Renault rijdt rustig. Ruitenwissers zwiepen op dubbele snelheid over de voorruit. Remlichten flakkeren bij elke bocht op, alsof de chauffeur zich ervan wil verzekeren dat de weg daarna vrij is van gevaar. Maar gevaar schuilt soms in onschuldige dingen. Zoals een vos, die na de jacht terugkeert naar zijn hol en onbevangen de weg over draaft. Zoals nu. De Renault remt uit alle macht, ontwijkt het dier op enkele centimeters en komt overdwars op de weg tot stilstand.

De Audi nadert de bocht, remt heel even, maar niet genoeg om de auto die vlak voor hem opdoemt te ontwijken. De klap die volgt is oorverdovend. Brekend glas en scheurend metaal. De wind luwt, het ruisen van de regen zwakt af, als een aankondiging van wat daarna komt: doodse stilte.

NU

Mijn leven is in gevaar. Dat wordt me elke dag duidelijker. Ik had er nooit aan moeten beginnen. Meteen moeten weigeren, ondanks de gevolgen waarmee ze dreigden. Nu kan ik niet meer terug; ze hebben me in hun macht. Meer nog dan toen.

Ik heb erover gedacht om te verdwijnen. Gewoon in mijn auto te stappen en weg te rijden, zonder zelf te weten waarheen. Of beter nog: de Afsluitdijk op en ergens halverwege de Waddenzee in, zodat er nooit meer iets van me vernomen zou worden. Dat zou veel beter zijn, voor iedereen. Alleen dat is geen optie meer. Om het op te lossen moet ik mezelf voor de wolven gooien en dat is wat ik ook ga doen. Maar omdat ik niet weet of ik het ga overleven, schrijf ik het op, in de hoop dat mijn bekentenis de vele vragen die zullen rijzen, zal beantwoorden.

Nooit had ik gedacht dat het zo ver zou komen, dat ze zouden doen waarmee ze dreigden. Toch deden ze het, eerst heel subtiel, later een stuk dwingender. Al dagenlang vreet de angst zich een weg door mijn lichaam om wat hun volgende stap zal zijn. Ik kan het niet stoppen. Misschien wil ik het ook niet stoppen. Misschien moet ik het beschouwen als mijn straf. Want wat ik gedaan heb, toen en nu, kan ik alleen maar terugbetalen tegen de hoogste prijs.

Ik had nooit moeten toegeven. En nu is het te laat, het is niet meer terug te draaien. Het enige wat ik nog kan doen is zorgen dat het ophoudt.

Wethouder met spoed naar ziekenhuis

Leeuwarden – 15 nov. – Wethouder Harry Ritskes is zaterdagavond met spoed naar het Medisch Centrum Leeuwarden vervoerd. Tijdens het jaarlijkse Charity Galadiner in De Kanselarij, waarvan de opbrengsten geheel ten goede komen van de stichting *Elk kind een veilig thuis*, werd de 46-jarige ambtsdrager onwel. Wat er precies aan de hand is met Ritskes, die onlangs ook al enkele weken met ziekteverlof was, is nog niet bekend gemaakt.

I

'Life is about choices. Some we regret, some we're proud of.
We are what we chose to be.'

-GRAHAM BROWN-

BARBARA

Ferwerd | maandag 17 november

Het geluid van de telefoon deed me opschrikken en bijna liet ik het insulinepatroon vallen, dat ik net uit de koelkast van de apotheek had gepakt. Ik keek om naar het netjes opgeruimde bureau waarop behalve een telefoon en een postbakje, ook een stapeltje dossiers en drie pennen lagen. Alles wat Marcus nodig had om de dag door te komen.

Het gezoem hield aan en met een blik op de klok besloot ik maar op te nemen. Ik wist dat Marcus het niet prettig vond als ik de telefoon in de praktijk opnam. Hij was altijd bang dat er iets ernstigs aan de hand was en dat ik niet in staat was om dat het hoofd te bieden.

Ik vroeg me weleens af of hij vroeger ook zo was geweest, toen hij nog als chirurg in het Medisch Centrum Leeuwarden werkte, hoewel dat natuurlijk iets heel anders was. Daar had zijn vrouw niet rondgelopen die nul komma nul medische kennis had – behalve dan van diabetes, waar onze oudste van dertien mee behept was. Ik was blij geweest toen hij voorstelde om te verhuizen naar Ferwerd, een klein dorp in het noorden van Friesland, waar hij de huisartsenpraktijk van een vriend kon overnemen. Beter voor de kinde-

ren, de jongste was nog maar een paar weken oud, en beter voor onze relatie, die op dat moment nogal broos was. Bovendien bood het platteland ons en de kinderen meer dan de stad. Schone lucht, veel groen, weinig criminaliteit. En al draaide Marcus naar verhouding méér uren dan hij ooit op de afdeling chirurgie van het MCL had gedaan, ik had nog geen moment spijt gehad dat we tien jaar geleden die keus gemaakt hadden.

Ik drukte de telefoon tegen mijn oor en zei: ‘Met de praktijk van dokter Van Brederoo.’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn, maar toen hoorde ik een mannenstem, een beetje krakerig: ‘Is de dokter er niet?’

‘Om kwart over acht,’ zei ik.

‘Ik wil... een afspraak met hem,’ klonk het.

‘De assistente is er nog niet,’ zei ik, ‘maar ik wil wel even voor u in de agenda kijken of er een plekje is.’

‘Kan het vandaag nog?’

Ik liep naar het bureau van Lotte, Marcus’ assistente en tevens mijn beste vriendin, en sloeg de agenda open. ‘Voor vandaag staat het al helemaal vol,’ zei ik, met een blik op de rij namen.

‘Het is dringend,’ hield de man vol.

Nogmaals liep ik de lijst door en besloot hem toen maar vlak voor de lunch in te plannen. Dan at Marcus maar wat sneller. ‘Lukt het om halfeen?’ vroeg ik.

‘Dat is prima,’ zei de man.

‘Wat is uw naam?’

De man mompelde iets, waaruit ik Verlinden opmaakte, en ik schreef het op.

‘Dank u,’ klonk het. En voordat ik meer informatie aan hem kon vragen, of überhaupt nog iets kon zeggen, had hij opgehangen.

ANNELIEN

Landgoed Wâldstaete, Leeuwarden | maandag 17 november

Hij was veranderd.

Terwijl ze door het raam naar hem stond te kijken, overviel dat gevoel haar voor de zoveelste keer. Heel even schoten haar gedachten naar Marit en ze vroeg zich af of het misschien door haar kwam, maar vrijwel meteen verwierp ze die gedachte. De verandering in Timo's houding was er langzaam maar ingeslopen en niet iets van de laatste paar dagen. Alhoewel ze moest toegeven dat hij zich sinds vorige week nog meer in zichzelf leek te keren. Of zich eigenlijk van haar afkeerde.

Met haar blik volgde ze hem over de lange oprijlaan, waarover hij een groep bezoekers naar de uitgang van het landgoed begeleidde. Hij zag er nog net zo goed uit als vier jaar geleden. Knap, charmant, een beetje geheimzinnig, met donker krullend haar tot in zijn nek, en intelligente reebruine ogen. Ze was gevallen voor die geheimzinnigheid. Daar hield ze van: een man met een verleden. Alleen was het verleden van Timo wat te veel van het goede gebleken.

Ze draaide zich weg van het raam en keek naar de box, waarin Josh zich aan de spijlen omhoog had gehesen en voorzichtig een paar stapjes opzij zette. Het was voor het eerst dat hij dat deed en ze

glimlachte verrast. Bijna elf maanden was hij nu. Een blij baby die altijd vrolijk was en haar dagen opfleurde; en die van Timo. Tenminste, dat dacht ze. Maar eigenlijk wist ze het niet zo zeker meer.

‘Wat knap!’ riep ze, terwijl ze zich over de box heen naar Josh toe boog.

Josh stak zijn armpjes naar haar uit, maar verloor daardoor zijn evenwicht en plofte op zijn billen neer. Het liet hem hikken van pret, wat ook haar in de lach deed schieten, en met een zwaai tilde ze hem uit de box, waardoor hij nog harder begon te kraaien.

‘Jullie hebben er blijkbaar plezier in,’ klonk het achter haar.

Ze draaide zich om en zag hem staan. Gekleed in spijkerbroek en lichtgrijze Noorse trui zag hij eruit om op te vreten.

‘En ik maar werken,’ zei hij. Hij kwam de kamer binnen, kuste Josh op zijn haren en haar even kort op haar mond.

‘Wees blij dat je niet elke dag in de file hoeft te staan,’ vergoelijkte ze.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat zou dan ook wel weer wennen.’

‘Nou, ik ben tevreden zoals het is,’ zei ze. ‘Al zie ik je amper. Je bent altijd aan het werk, of naar cursussen en bijscholing.’

En daar was geen woord van gelogen. Als beheerder van een vijfhonderd hectare groot landgoed, inclusief landhuis, een Engelse tuin, een vijver met eiland, vier boerderijen en een koetshuis, was hij van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat aan het werk. Hij droeg de dagelijkse zorg voor het onderhoud en het beheer van de gebouwen, het parkbos, de tuinen en de landschapselementen. Daarnaast leidde hij bezoekers rond, vooral in het voorjaar en de zomer, en onderhield hij de contacten met alle partijen op en rond het landgoed, zoals de agrariërs op de pachtboerderijen, de bewoners van een drietal huizen op het terrein, en de ambtenaren van de omliggende gemeentes en het waterschap. Het was allemaal zijn taak, in-

clusief het coördineren van de vrijwilligers die meewerkten aan het landschapsbeheer.

Al vanaf de eerste dag dat ze Timo leerde kennen en hij haar vertelde wat zijn werk was, had het haar aangetrokken. Wie wilde er nou niet wonen op een landgoed? De natuur, de rust, de romantiek.

‘Wat eten we?’ vroeg Timo, waardoor ze opschrok.

Ze zette Josh terug in de box en gaf hem zijn plastic leesboekje dat hij geconcentreerd begon door te bladeren. ‘Tets makkelijk,’ zei ze. ‘Ik moet vanavond naar les.’

‘Alweer?’

Ze hoorde een lichte irritatie in zijn stem die haar op slag weer deed terugdenken aan het gevoel van een kwartier geleden. ‘Eén keer in de week is toch niet zo vaak?’ Ze kon niet voorkomen dat het een klein beetje bits klonk.

Hij gaf geen antwoord, draaide zich van haar weg als een mokkend kind. Maar even later keerde hij zich weer om en glimlachte. ‘Ach,’ zei hij. ‘Wat is nou ook een week? Het lijkt of je gisteren nog naar les ging.’ Hij keek haar aan en vervolgde: ‘*De tiid hâldt gjin skoft.*’

Ze schoot in de lach, liep op hem af en sloeg haar armen om zijn nek. ‘De tijd gaat ook snel,’ fluisterde ze in zijn oor. Ze liet hem los en plukte een denkbeeldig pluusje van zijn trui. ‘Maar het was jouw idee dat ik Fries ging leren.’

‘Een goed idee, blijkbaar,’ zei hij. Hij drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Nog even en je spreekt het vloeiend.’

‘Ja, over drie jaar zeker,’ mompelde ze. Soms was ze jaloers op Timo’s Friese roots. Hij was geboren en getogen in Leeuwarden, terwijl zij uit de kop van Overijssel kwam. Steenwijk om precies te zijn. Haar moeder was daar geboren, maar haar vader niet; die kwam uit Harlingen en waarschijnlijk had ze van hem haar liefde voor Friesland geërfd.

‘Welnee,’ zei Timo. ‘Hooguit een paar maanden. Binnenkort ga ik alleen nog maar Fries tegen je praten. Moet je eens zien hoe snel je het leert.’

Ze deed een stap achteruit en zag aan de blik in zijn ogen dat hij het nog meende ook. Maar nog voordat ze kon opmerken dat het daar nog veel te vroeg voor was, zoende hij haar op haar wang en zei: ‘Ik ga nog even douchen. Doe jij het eten?’ Meteen daarna liep hij de kamer uit.

Nadenkend keek ze hem na. Dit was dus typisch Timo. Het gebeurde regelmatig dat hij een gesprek zo beëindigde. Een zoen en wegwezen. Hij deed dat al zolang ze getrouwd waren. Toch was dat niet wat haar dwarszat. Timo was nu eenmaal geen gemakkelijke man om mee om te gaan, kon koud en gevoelloos zijn. Alleen... nou ja, iets in zijn houding was gewoon anders de laatste tijd. En haar gevoel zei haar dat het niets te maken had met de verjaardag van zijn overleden dochter.

§§

Het was vochtig en koud toen ze die avond na de Friese les thuis kwam. Het was half november en na een natte zomer was het najaar een aaneenrijging van fikse buien. De afgelopen dagen had het ook weer aan een stuk door geplensd. Ze hoopte dat de komende week eens wat droger zou zijn.

Ze trok haar jas wat dichtër om zich heen en keek omhoog langs de Vlaamse gevel van het enorme huis. De eigenaar, een baron op leeftijd met een naam die ze nooit kon onthouden, woonde met zijn vrouw al jaren op Aruba en liet het beheer van het gehele landgoed volledig aan Timo over. Het was een schitterend gebouw, opgetrokken uit oranje bakstenen. De donkergroene voordeur was

omgeven door wit hardhout, dat aan weerszijden van het raam op de eerste verdieping omhoog liep tot aan het dak, waar het overging in een smalle kapel. Alle ramen bestonden uit vierkante ruitjes en hadden donkergroene luiken.

Aan beide zijden van het hoofdgebouw bevonden zich in een hoek van twintig graden twee uitgebouwde vleugels. In de rechter woonden Timo en zij, de linker bovenverdieping was gereserveerd voor als de baron kwam. Maar dat was in de vijf jaar dat Timo hier nu beheerder was slechts enkele keren voorgekomen. De rest van het huis werd eigenlijk nergens voor gebruikt; een aantal keren per week werden er mensen rondgeleid die zich konden vergapen aan de rijkdom van de Victoriaanse inrichting en de kunst die aan de muren hing. Het meest bekende daarvan was *L'intérieur*, een werk van Edgar Degas, een schilderij dat zelfs zij mooi vond.

Haastig trok ze haar tas met boeken van de bijrijdersstoel en gooide het portier dicht. Terwijl ze naar de achterdeur van hun woongedeelte liep, zag ze op de eerste verdieping het licht in Josh' kamertje uitgaan. Ze glimlachte. Die had zijn papa vast de hele avond beziggehouden.

In de bijkeuken hing ze haar jas aan de kapstok, liet haar tas met boeken in de gang achter en liep de woonkamer binnen. Timo hing met een glas whisky in zijn hand alweer op de bank en staarde verveeld naar de televisie waarop een of ander autoprogramma te zien was. Hij keek om en glimlachte kort naar haar.

'Zo,' zei hij. 'Ik had je nog niet verwacht.'

Ze keek naar de klok. Nog net geen elf uur. Inderdaad vroeger dan anders.

'Wil je koffie?' vroeg hij.

'Nee, ik heb al gehad. Anders slaap ik weer niet.' Ze plofte naast hem op de bank. 'Was Josh net nog wakker?'

‘Duck was uit zijn bed gevallen,’ zei Timo, terwijl hij zijn glas op de tafel zette en het volume van de televisie wat omlaag deed. ‘Hij krijste alsof hij er zelf achteraan was gegaan.’

Ze schoot in de lach. Duck, de pluche eend die Josh van haar ouders had gekregen, was zijn lievelingsknuffel. Overal moest hij mee naartoe en als ze hem toevallig eens niet kon vinden, dan waren de rapen gaar. Ze kroop onder Timo’s arm door en vleide haar wang tegen zijn schouder. Timo zei niets en de stilte die viel deed haar weer aan vanmiddag denken. Aan het gevoel dat ze had gehad, maar er over beginnen durfde ze niet. Stel dat het wel vanwege Marit was, dan haalde ze misschien wonden open. Zouden wonden die veroorzaakt worden door de dood van een kind ooit wel helen?

WIN EEN LINDA JANSMA BOEKENPAKKET!

Schrijf je in voor onze
niewsbrief op
www.crimecompagnie.nl
en maak kans op
1 van de 25 pakketten.

BINNENKORT VERSCIJNEN OOK

De beproeving van Marijke Verhoeven

Romantiek, spanning & humor.
Met haar komst naar het eiland Kenning brengt
Nina meer in beroering dan ze had gehoopt...

Methode 15/33 van Shannon Kirk

Wat als het slachtoffer – zestien, zwanger
en helemaal alleen – even meedogenloos
is als haar ontvoeders?

